

ಕರಡಿಯ ಕುಣಿಸುತ

ಛಿನ್ನಲೆಯ ಕುಣಿತ? ನರಸಪ್ಪ ತಲೆ ಕೂಡವಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ 'ಸಿಂಬ' ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ಏನೋ ಎಂದುಕೊಂಡ. ಪ್ರತಿದಿನ ಅವನಿಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಗಣಿಸನ್ನೋ ಮೂಲಂಗಿಯನ್ನೋ ಕೊಡಲೇಬೇಕಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೇ ಏನೇ ತಿಂದರೂ ಮೂಲಂಗಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಮಲಗದೆ ಮೂಗತ್ತಿಕೊಂಡು, ಮುಖ ಸಿಂಡರಿಸಿ 'ಫೋರ್ ಫೋರ್' ಅಂತ ಮೂತಿಯಿಂದ ತಿವಿತಾ ನಿಂತೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಪಾಪ ಈಗವನಿಗೆ ಆ ಸೇವೆ ಯಾರು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಬೇಸರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ.

"ನರಸಪ್ಪ..."

"ನರಸಪ್ಪ..." ಮರದ ಕೆಳಗಿನ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕುಕ್ಕರು ಕಾಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವವನ ಕಿವಿಗೆ ನರಸಪ್ಪ ಎನ್ನುವ ಕೂಗು ಎರಡನೇ ಬಾರಿ ಬಿದ್ದಾಗ, 'ಓ! ಅದು ನನ್ನ ಹೆಸರು. ಯಾರು ಕೂಗಿದ್ದು' ಎಂದುಕೊಂಡು ತಲೆ ಎತ್ತಿದ ನರಸಪ್ಪ.

"ನರಸಪ್ಪ..." ಅರೆ ಯಾಕೆ ಹಿಂಗೆ ಕೂಗ್ತಾರೆ ಅಂತ ಎದ್ದು ನಿಂತವನಿಗೆ ಕಂಡದ್ದು ಸಿಡಿಮಿಡಿಯಿತು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ವಕೀಲ.

"ಓ! ಎಲ್ಲಿ ಹಾಳಾಗೋಗಿದ್ದೆ? ಬೇಗ ಬಾ..." ದಡಬಡಿಸಿ ಓಡಿದ ನರಸಪ್ಪ.

ಆ ದೊಡ್ಡ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವನನ್ನ ಯಾರೋ ಒಂದು ಕಟಕಟೆ ಒಳಗೆ ದೂಡುತ್ತಾರೆ. ಅದ್ರಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಸುತ್ತ ನೋಡಿದ ನರಸಪ್ಪನಿಗೆ ಎಲ್ಲೋ ಇದನ್ನ ನೋಡಿದ ನೆನಪಾಗುತ್ತೆ.

ಯಾವ್ಯೋ ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದಲ್ಲವಾ? ಅಣ್ಣಾವು ಕೈಗೆ ಬೇಡಿ ಹಾಕಿ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದು, ಅವು ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿ, "ಇದು ಅನ್ಯಾಯ. ನಾವು ಬಡವರು, ನಾವು ಭೂಮ್ತಾಯಿನ ಅಮ್ಮ ಅಂತ ಪೂಜೆ ಮಾಡ್ತೀವಿ. ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಈ ಭೂಮಿನ ಉತ್ತಿ ಬಿತ್ತಿ ಬೆಳೆ ತೆಗೆದು ಬದುಕುವೆವಿ. ನಿಮಗೂ ಊಟ ಹಾಕೋವು ನಾವೇ. ಈ ನಮ್ಮ ಭೂಮಿ ಕಿತ್ತೊಳ್ಳೋಕೆ ನೀವ್ಯಾರು? ಈ ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ ಇರೋವರ್ಗೂ, ಭೂಮಿ ಇರೋವರ್ಗೂ, ಆಕಾಶದಿಂದ ಮಳೆ ಬರೋವರ್ಗೂ ನಾವು ಈ ಬದುಕು ಹೀಗೇ ನಡೆಸಿವಿ. ನಾವು ಈ ಭೂಮಿಯ ಮಕ್ಕಳು. ಈ ಭೂಮಿಯ ಒಕ್ಕಲು. ಈ ಭೂಮಿನಾ ಕಾಪಾಡೋದು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ. ಈ ಭೂಮಿ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ದುರಾತ್ಮರು ಬಂದು ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ನಾವು ಸಹಿಸಬೇಕಾ? ಇದು ಅನ್ಯಾಯ...." ಇಡೀ ಕೋರ್ಟ್ ಅದನ್ನ ಕೇಳಿ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತೆ. ಮೇಲೆ ಕೂತಿದ್ದ ಜಡ್ಡೆ ಸಾಹೇಬ್ರು ಕೂಡಾ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು, "ನಿಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಕೇಸ್ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆಯೋದಿವಿ" ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಅಣ್ಣಾವು

ವಾಸುದೇವ ಶರ್ಮಾ ಎನ್.ವಿ.

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಸಿಹಿತ್ತ

ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕೋರ್ಟಿನಿಂದ ಹೊರಗಡೆ ಬರ್ತಾರೆ.

ನರಸಪ್ಪ ಅಂದುಕೊಂಡ.... ನಾನು ಅಂಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ. "...ಇದು ನಮ್ಮ ಬದುಕು. ಕರಡಿ ಆಡಿಸೋದು ನಮ್ಮ ತಲೆತಲಾಂತರದಿಂದ ಬಂದಿರೋ ಕುಲಕಸುಬು. ಕರಡಿನ ಹಿಡ್ಡಂಡಿಡ್ಡಿನಿ, ತೊಂದ್ರೆ ಕೋಡ್ಡಿದ್ದಿನಿ ಅಂತ ಹೆಂಗೆ ಹೇಳೋದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತೆ? 'ಸಿಂಬ' ನಮ್ಮನೆ ಮಗು..."

"ಹೆಸರು"

"ಆ..." ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಬಂದ ನರಸಪ್ಪ.

"ಏಯ್, ಹೆಸರೇನಯ್ಯಾ".

"ನರಸಪ್ಪ".

"ವಯಸ್ಸು".

"48 ಇರಬೋದು".

"ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾಣಿ ದಯಾ ಸಂಘದವರು ಮಾಡಿರೋ ಆಪಾದನೆ, ನೀನ್ ಒಂದ್ ಕರಡಿನ ಹಿಡ್ಡೊಂಡು ಹಿಂಸೆ ಕೊಡ್ತಿದ್ದಿ ಅಂತ".

"...ಹಿಂಸೆನಾ? ನಾನು ನಮ್ಮ ಮರಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡ್ತೀನಾ? ನನ್ನ ಹತ್ತ ಆರು ವರ್ಷದಿಂದ ಬೆಳೆದ ಮಗನಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ? ಏನೋ ಯಾವಾಗಲಾದರೂಮ್ಮ ಸಿಂಬನಿಗೆ ಕೋಲು ತೋರಿಸಿರಬಹುದು. ಅವನು ಯಾರ ಮೇಲಾದ್ದು ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಎಗರಲಿಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಗದರಿ ಎಳೆದಿರಬಹುದು. ಅದು ಹೇಗೆ ಹಿಂಸೆ ಆಗುತ್ತೆ? ನಾನು, ನನ್ನ ಬದುಕು, ನನ್ನ ಕುಟುಂಬ ನಡೆಯೋಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ತೀರೋ ಮರಿಗೆ ನಮ್ಮ ದೇವರಾಣೆಗೂ... ಯಾವತ್ತೂ ಕೆಟ್ಟದಾಗಿ ನಡ್ಡೊಂಡಿಲ್ಲ..." ಈ ಮಾತೆಲ್ಲಾ ನರಸಪ್ಪನ ಎದೆಯಲ್ಲೇ ನಿಂತಿತ್ತು.

"ಓ! ಏನಯ್ಯಾ ಅವು ಮಾಡಿರೋ ಆಪಾದನೆಗೆ ಏನು ಹೇಳ್ತೀಯಾ?" ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೇ ಜೋರಾಗಿ ಕೇಳಿದ್ದರು.

ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಕೋಣೆಯ ಆಚೆ ಬದಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿದ ಮೂರ್ನಾಲ್ಕು ಹುಡುಗರು, ಹುಡುಗಿಯರು ಇವನತ್ತಲೇ ನೋಡಿದ್ದು, ಇಡೀ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಮೌನವಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನ ನೋಡಿ ನರಸಪ್ಪನೂ ಸುಮ್ಮನಾದ. ಕರಡಿ ಆಡಿಸೋವಾಗ ಕೃತಯುಗ, ತ್ರೇತಾಯುಗ, ದ್ವಾಪರ, ಕಲಿಯುಗ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಕಥೆ ಕಟ್ಟಿ ಕರಡಿಯ ಒಂದೊಂದು ಕೂದಲಿಗೂ ಇರೋ ಶಕ್ತಿ ಬಗ್ಗೆ ರಸವತ್ತಾಗಿ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ತೋಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿರುವ ಕರಡಿ ಕೂದಲಿನ ತಾಯತ ತೋರಿ, ತಾನು ಲೋಕವನ್ನೇ ಜಯಿಸಿ ಬಂದವನೆಂದು ಹೇಳ್ತಿದ್ದ ನರಸಪ್ಪ ಮಾತೇ

ಆಡಲಿಲ್ಲ...

...ಆ ಹೊತ್ತು ಕರಡಿ ಜೊತೆ ಲಾರೀಲಿ ಬಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಹೊರಗೆ ಇಳಿದಾಗ ನರಸಪ್ಪನಿಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಕನಸಿತ್ತು. ದೊಡ್ಡಾರು. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನ. ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಒಂದೊಂದು ಏರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಐದಾರು ಗಂಟೆ ದುಡಿದರೆ ಸಾಕು, ಬದುಕು ಸಾಗಿಸಬಹುದು. ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗೋ ಮಗಳ ಸ್ಕೂಲು ಫೀಸು, ಬುಕ್ಕು, ಪೆನ್ನು ಖರ್ಚು, ಉಬ್ಬುಸದಿಂದ ಬಳಲೋ ಹೆಂಡತಿ ಔಷಧಿ ಖರ್ಚು, ಕಾಲು ಮುರಿದು ಮನೇಲಿರೋ ದುಡಿಯೋ ಮಗ... ಹೋದ ಮಳೆಳಿ ಬಿದ್ದ ಮನೆ ಕಟ್ಟೋಕೆ ಮಾಡಿದ ಸಾಲ ತೀರಿಸೋಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಆಗುತ್ತೆ ಅನ್ನೋ ಭರವಸೆ ಅವನಿಗಿತ್ತು. ಮೊದಲ ಮೂರು ದಿನ ತಾನು, ತನ್ನ ಕರಡಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಆ ಏರಿಯಾಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜರಂತೆ ಓಡಾಡಿದ್ದು, ಊರಿನ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಸಿಂಬನ ಹಿಂದೆ ಓಡಿ ಬಂದದ್ದು, ಜನ ಸಿಂಬನ ಪೋಟೊ ತೆಗೆದದ್ದು, ಪ್ರೀತಿ ತೋರಿದ್ದು, ಕೈ ತುಂಬಾ ಕಾಸು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು... ನರಸಪ್ಪ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ತನ್ನ ಸಿಂಬನ ಕೂದಲಿಗೆ ಜನ ಮುಗಿಬಿದ್ದ ರೀತಿ ನೋಡಿದ್ದೆ, ಸಿಂಬ ಇರೋಬರೋ ಕೂದ್ದೆಲ್ಲಾ ಕಳ್ಳೊಂಡಿದ್ದಿದ್ನೇನೋ...? ನರಸಪ್ಪನ ಮುಖದ ಮೇಲೊಂದು

